

os, der kender den allermindste Smule til udenrigspolitiske Forhold, og enhver af os, der tager et Kort over Nordeuropa og lægger for sig, kan sige sig selv, hvad vi behøve at vide. Vi behøve ikke at spørge den højtærede Forsvarsminister om, hvorledes Forholdet er paa dette Omraade, det kunne vi maale os til med en Passer.

Foruden Flertallets Indstilling i Kommissionsbetænkningen og de to konservative Grupperes Indstillinger, hvilke alle ere Udtryk for et positivt Forsvarsstandpunkt, findes der i denne Betænkning endnu to Indstillinger, der begge ere Udtryk for en negativ Opfattelse og ere af højst mærkeligt Indhold. Det er de radikales og Socialdemokraternes Forslag. Da Betænkningen kom frem, saa jeg med stor Interesse, hvorledes Repræsentanter for de to Partier søgte at paavise overfor hinanden, at den andens Forslag var det mest vrøvlende. Det skal jeg nu aldeles ikke indlade mig paa at afgøre, men vil overlade det til en eller anden vis Salomon; jeg tør ikke sige, hvilket af dem der er det mest. Men jeg vil gerne se et lille Øjeblik paa de to Forslag.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa de radikales. Jeg havde ventet, at deres ærede Ordfører dog havde givet en lille Antydning af, hvilket Standpunkt de Herrer staa paa. Det var der ikke Spor af, ikke saa meget som bag paa min Haand, og jeg indrømmer, at den Omstændighed, at jeg, der dog ellers færdes lidt ude omkring i Landet, endnu ikke er naaet til at møde to radikale, der have væsentlig samme Opfattelse af Forsvarsspørgsmaalet, nok kan stille en Ordfører en lille Smule ugunstigt, naar han skal i Gang med at fremstille deres Opfattelse. Men man maa dog antage, at saaledes som Betænkningen i alle Enkeltheder udformer de radikales Forslag, maa dette Forslag være et Slags Centralstandpunkt for dem, der ville have 20 Millioner udgivne, og for dem, der ville have slet ingenting udgivet.

Jeg kan ikke nægte, at dette Forslag har fyldt mig med den højeste Forbavselse. Der staa i de Herrer politiske Program, at København skal gøres til en aaben By, og saa lader det til, at de Herrer, mene at kunne praktisere den Ting alene ved at sløffe Fæstningsværkerne om København. Det er jo en mægtig Misforstaaelse. De Herrer etablere vedblivende København som Hovedgarnison for en meget betydelig Hæstyrke, som Flaadehavn, som Depot for alt, hvad der vedrører Hæren. Men naar en By har Tropper, har Skibe til sit

Forsvar, saa er det ikke nogen aaben By; enten der er Fæstningsværker eller ej, saa er den ikke en aaben By. Jeg skal for Resten i denne Forbindelse tilføje, at dette med en aaben By lyder saa kønt paa Papiret, men hvis man tror, at selv en virkelig aaben By ikke kan blive f. Eks. bombarderet, saa tager man meget fejl. Selv om København ogsaa var frigjort for alle de militære Anstalter, som de radikale ville lade blive her, saa vil København alligevel blive bombarderet den Dag, den danske Regering paa Spørgsmaal nægter at gaa ind paa det, der forlanges af den. Der er ingenting i Vejen for, at en Fjende kan bombardere København for at tvinge Regeringen til at gaa ind paa det, han ønsker. Dette med en aaben By er en ren Papirhistorie og har intet Værd. Men, som sagt, de radikale gør ikke København til en aaben By. Der skal her garnisoneres baade Garde, Husarer, 2 Regimenter Fodfolk, let Artilleri og svært Artilleri og Ingeniører og en hel Flaade. Det er ikke nogen aaben By.

Og naar man hører, at Grundlaget for hele dette Forslag er dette, at Danmark hverken kan eller skal forsvare sig, saa forbavses man unægtelig noget over, at den Opfattelse kan give sig Udtryk i et Forslag, der opretholder en ret betydelig Hær, saa vidt jeg kan se, paa 30—40,000 Mand, en hel Flaade, 26 Batailloner Fodfolk, to Rytteriregimenter og en Masse baade let og svært Artilleri og Ingeniører. Hvad skulle vi med dem, naar vi hverken kunne eller skulle bruge dem? Selv Musikken er medtagen i det Forslag. Det maa vel være af den Grund, at den eneste Maade, man har tænkt sig at bruge den Hærordning paa, er den, at man saa i hvert Fald vil kunne blæse Fjenden et langt Stykke.

Naar man i Betænkningen ser Begrundelsen af de Herrer Fogtmanns, Kristiansens og Slengeriks saakaldte Forslag til Lov om Hærens Ordning, ser man hævdet, at man ikke anser det for ganske udelukket, at Hæren kan komme i Kamp med ydre Fjender. Men saa staa der lidt efter, at en Kamp med en Stormagt i alle Tilfælde vilde være ganske haabløs for vor Hær, og derfor er det unyttigt at forsøge at optage en saadan Kamp. Men hvor skal Kampen da komme fra? Hvem ville de Herrer saa slaas med? Det faar man ingen som helst Antydning af. Det er ganske ejendommeligt at se, hvilken ganske overordentlig Vægt der i dette Forslag lægges paa Artilleriet, der jo i